

Võ Thị Hảo

Làn môi đồng trinh

Mưa rồi! Mẹ nói. Và Hằng chóng gậy làn ra sân. Nàng ngửa mặt lên trời, để cho những giọt mưa lay phây nhẹ bỗng đậu xuống má.

Một vài giọt lớn vô tình đáp xuống làn môi hé mở, Hằng lại rung mình bởi một cảm giác xao xuyến mơ hồ. Làn môi của nàng chưa một lần có được cảm giác ấy. Hằng thoáng nghĩ đến một thiên thần trong suốt vừa lướt qua và đặt lên môi nàng một chiếc hôn vô hình.

Mưa này sát vào Tết là đúng tiết lắm đây!

Mẹ lại nói vọng ra từ trong bếp. Hằng cứ ngược khuôn mặt nhỏ thoáng chút e lệ lên trời, mong những giọt mưa lại đậu xuống môi, để một lần nữa tìm lại cảm giác cái hôn của người trời.

Nhưng những giọt mưa đã nặng, quất vào mặt Hằng những tia nước lạnh buốt. Hằng loạng choạng quờ gậy lùi vào hàng hiên.

- Con hứng mưa đấy ư? Vào nhà đi khỏi ướt. Hồi nhỏ mẹ cũng chơi trò hứng mưa. Bà bảo rằng nếu ngửa bàn tay ra trong một trận mưa mà hứng ngay được đúng mười giọt, không phải chín hoặc mười một đâu nhé, thì sẽ lấy được chồng sang, sẽ suốt đời

được yêu chiều, sung sướng. Mẹ đã xòe tay hứng mưa để đến trăm bạn, mà chẳng lần nào được đúng mười giọt...

Hằng nghe tiếng thở dài từ trong bếp. Phải rồi, nếu mẹ xòe tay hứng ngay được mười giọt mưa, thì mẹ đã không phải có một đứa con như Hằng. Một đứa con hai mươi chín tuổi mà mỗi khi ra đường, mẹ vẫn phải dắt. Ăn cơm, cô gái hai mươi chín tuổi ấy còn có lúc đưa nhâm thức ăn vào mũi. Và, đã hai mươi chín tuổi rồi mà chưa hề biết đến một nụ hôn!

Nói thế không có nghĩa là Hằng chưa hề biết đến đàn ông. Một lần, cả nhà đi vắng. Buổi trưa nắng, Hằng đang ngồi hóng mát ngoài hiên nhà, bỗng nàng vươn thẳng người lên, cảnh giác vì một mùi lạ khen khét bỗng từ đâu xộc vào mũi khiến nàng rung mình sợ hãi. Liên đó, nàng nghe tiếng thở hồng hộc bên cạnh. Và rồi một bàn tay thộp vào ngực nàng, bóp mạnh. Hằng hét lên, ngã lăn ra thêm, ngất đi. Hằng xồm chạy sang chỉ còn kịp nghe thấy tiếng chân chạy thành thịch xa khuất sau hàng rào gang. Hằng tỉnh lại, nghe mọi người lao xao: “Thằng đàn ông nào lên cơn động rồ chắc! Khổ thân con bé!”.

Hằng nằm quay mặt vào tường khóc. Nhưng người mù khóc không ra nước mắt. Thế là lần đầu tiên trong đời, Hằng biết đến đàn ông. Biết rằng trên đời này không chỉ có những người như Hằng, mà còn có cả đàn ông. Bị mù từ lúc lên hai tuổi vì thiếu vitamin A ác tính, Hằng chưa bao giờ trông thấy mặt mình, cũng

chưa bao giờ biết rằng trên đời này còn có một giống người khác nàg. Và giờ đây, nàg hình dung rằng đàn ông là một cái gì đó bậm bịch, khen khét và thô bỉ.

Sau này, bình tĩnh lại, Hằng hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Sao cái tay đàn ông đó lại định giết con? Con mù loà thế này, có làm gì ai bao giờ mà hấn thù con?

Mẹ lặng đi một lúc, rồi mới trả lời:

- Không đâu con! Không phải hấn định giết, mà hấn chỉ định làm nhục con thôi.

- Tại sao hấn lại làm nhục con? Làm nhục là như thế nào, hả mẹ?

Mẹ không trả lời. Hằng cứ hỏi mãi, cuối cùng, mẹ mới đáp, miễn cưỡng:

- Vì hấn là đàn ông, hấn coi chúng ta là trò chơi, là miếng mồi con ạ. Chẳng may cho con, con lại là đàn bà. Đã là đàn bà, lại không có cả đến một đôi mắt để biết chạy trốn. Thôi, đừng hỏi nữa. Cục lắm con ơi!

Chủ nhà vốn vãi mời hai mẹ con uống nước. Rồi cùng xem phim. Hằng xấu hổ vì không trông thấy gì. Cô nép vào một xó.

Cô gái không hiểu mấy về nội dung phim. Nàng nghe tiếng cười trong trẻo rồi có tiếng xe chạy, mèo kêu, có cả tiếng khóc. Bỗng tai nàng như dựng ngược vì nghe một đoạn đối thoại có nhắc đến hai tiếng “đàn ông”. Người Hằng tự nhiên co rúm lại phòng thủ.

Hằng nghe thấy giọng nói trong veo như của cô:

- Đừng anh! Anh là đàn ông. Và em là đàn bà. Chúng ta quen nhau chưa lâu. Không nên!

Và một giọng trầm ngọt ngào sâu thẳm:

- Phải! Anh là đàn ông, và anh yêu em! Anh muốn che chở cho em, cô gái bé nhỏ. Anh sẽ bọc em trong chiếc chăn màu hồng và đưa em đi khắp thế gian trong đôi cánh tay này.

Giọng nói trong trẻo lại tiếp tục:

- Buông em ra đi, anh. Em chỉ là một cô gái tàn tật. Anh mang em đi bằng đôi cánh tay khoẻ mạnh, nhưng cuộc đời này thì dài

rộng quá. Rồi anh sẽ mệt mỏi, em sẽ phải ngồi lại bên vệ đường với chiếc chăn màu hồng cũ rách.

- Không phải thế. Em nhầm. Chúa đã sinh ra anh và em, là đã sinh ra hai nửa ngọt ngào. Trò chơi của Chúa là tung hai nửa đó ra cuộc đời rộng lớn để chúng đi tìm nhau. Anh là một trong hai nửa ấy. Anh lang thang đã nhiều rồi, và cũng không ngờ cuối cùng lại tìm thấy nửa kia của mình ở cô gái bé nhỏ và cần sự che chở đến thế này. Dù em có xua đuổi, anh cũng chẳng bao giờ chịu buông nửa ngọt ngào kia của cuộc đời anh đâu. Đó là vì cả anh nữa đấy, không phải vì em đâu.

Hằng nghe tiếng khóc nghẹn ngào vui sướng của người con gái. Và tiếng nói:

- Em cảm ơn trò chơi của Chúa. Hôn em đi anh. Hãy hôn vào môi em!

Nhưng bị thôi miên, Hằng đặt ngón tay lên môi mình từ lúc nào. Lòng ngực nàng rung động trong tiếng khóc.

Cả nhà quay lại nhìn Hằng. Mọi người cùng bối rối không biết nói sao trong những trường hợp này. Mẹ lặng lẽ bước tới, vuốt

tóc đổ dành: “Thôi để mẹ đưa con về. Tội nghiệp con gái tôi!”.
Mẹ cảm ơn cả nhà, rồi lặng lẽ dìu Hằng ra cổng.

Người chị nhìn theo hai mẹ con mà rơi nước mắt. Còn cậu em
ngây người vì một cảm giác lạ đang xâm chiếm tâm hồn. Từ
trước tới nay, cậu đã sống trong một thế giới hoàn toàn khác.
Thế giới của cậu thừa thãi ánh sáng và thừa thãi tiếng cười. Thế
mà cậu không hề biết đến một thế giới khác chỉ toàn một màu
đen ở ngay bên cạnh. Cậu bỗng có cảm giác ân hận, có thể vì cậu
và những người bạn của cậu, những người khác nữa trên cuộc
đời này đã quá tham lam, đã nhìn thấy quá nhiều, đã lạm dụng
ánh sáng để làm những điều xằng bậy, nên đã dồn đóm tối cho
một người bất hạnh như cô hàng xóm mù xinh đẹp kia chẳng.
Cậu đã yêu nhiều, mặc dù mới ở tuổi hai mươi ba.

Và hương vị của những cái hôn cũng đượm màu bừa bãi, không
còn thiêng liêng như những cái hôn của đôi trai gái trong cuộn
phim kia, những chiếc hôn của chúa ban cho loài người. Cậu lẩm
bẩm và thấy nao lòng khi nhớ lại vẻ mặt của Hằng, nhớ ngón tay
đặt lên đôi môi nhạt màu và lồng ngực nàng rung chuyển trong
tiếng khóc dồn nén. Ôi! cuộn phim kia được làm từ năm 1956,
thời kỳ huy hoàng của Hollywood. Bây giờ còn ai nữa không,
dám cúi xuống bên một người tàn tật, và mang đi trên đôi cánh

tay hữu hạn của mình tình yêu cũng như nỗi đau của một kiếp người khác? Có lẽ chẳng còn. Đối với thế hệ cậu, điều này là chuyện cổ tích đọc vào tối thứ bảy! Cậu lắc đầu, tắt đèn ngủ và cố quên đi cái hình ảnh Đức Mẹ Đồng trinh chịu nạn của Hằng.

Nhưng những ngày sau đó, cậu không thanh thản được. Mỗi lần xem phim, đi chơi hay nhìn thấy một cô gái đẹp, cậu đều có cảm giác gợn gợn, cảm giác của kẻ đã được ăn quá nhiều sơn hào hải vị, trong khi đó có một kẻ ăn mày lạng lẽ chìa bàn tay mong đợi được một vài hạt cơm rơi!

Cậu tự bắt gặp mình hay nhìn sang nhà cô gái mù lòa ấy. Và mỗi lần nghe mưa rơi, cậu thấy Hằng xuống bậc thêm, ngửa mặt xòe tay hứng mưa. Cậu nhìn thấy đôi môi hé mở khao khát hướng lên trời. Mẹ cậu hồi còn sống cũng đã kể chuyện hứng mưa câu chuyện do ba cậu truyền lại. Ôi cái câu chuyện muôn thuở của đàn bà. Bao nhiêu kiếp đàn bà đã xòe tay hứng mưa dưới bầu trời nay, nhưng có ai đã hứng ngay được mười giọt mưa long lanh như ngọc rơi trồn vào lòng tay!

Từ hôm xem phim ở nhà hàng xóm. Hằng đổi khác. Nàng không còn sợ đàn ông như trước. Nàng nghĩ mãi về người đã đem tình yêu đến cho cô gái tàn tật. Nàng tin rằng người đàn ông đó là

thiên thần.

Và mỗi lần mưa, nàng bước ra ngoài trời, mong mỗi một chút chạm nhẹ nơi làn môi, để có cảm giác là mình cũng được hôn những cái hôn của nửa kia cuộc đời như cô gái tàn tật trong phim ấy. Và nàng thầm cầu khẩn: “Người đàn ông thiên thần ơi! Hãy mang em đi ! Mang đi khỏi cuộc đời này, để mẹ em đỡ khổ vì em. Hãy mang em đi, ban cho em một lần hạnh phúc, rồi đừng quăng em bên vệ đường, mà hãy giết em để em khỏi sống mù loà cả đời và trở thành gánh nặng cho mẹ...”.

Hằng gầy mòn đi. Và một lần mưa. Hằng chột buột miệng hỏi gọi mẹ:

- Mẹ ơi! Bao giờ thì người đàn ông thiên thần đến với con?

Nàng đứng giữa sân mà hỏi. Giọng nói trong veo của nàng ngân nga rõ mồn một. Người mù không nhìn thấy xung quanh, nên người mù không biết sợ ai nghe lỏm, không biết thì thầm khi hỏi han những điều sâu kín kia. Mẹ Hằng tái mặt. Bà bịt miệng con:

- Đừng nói to thế con. Sẽ có ngày người ta đến. Nhưng con đừng tin chuyện trong phim nhé. Đó chỉ là câu chuyện người ta dựng

lên cho hay mà thôi.

Hằng không nói gì. Nhưng nàng nghĩ đến cái chết. Nàng ao ước được chết đi.

Trước đây, thế giới mù loà của nàng bàng bạc một màn sương. Còn bây giờ, có một tia nắng mặt trời mong manh yếu ớt chiếu qua. Và màn sương mù dày đặc bấy lâu vẫn đỡ nàng trôi bồng bênh nay tụt hẳn, tuột mãi dưới đáy vực.

Hằng ôm. Mẹ nàng lo lắng, khóc lóc thở than với hàng xóm láng giềng.

Người con trai nhà bên mất ngủ. Cậu không thể an tâm được trước tình trạng của Hằng. Cậu mong mỗi tìm thấy trong tim một chút tình yêu đối với cô gái láng giềng mù lòa, dầu chỉ còn một chút, để cậu có thể làm được người đàn ông thiên thần của Hằng. Nhưng không có. Trong đáy lòng cậu chỉ có một chút của lòng trắc ẩn. Thế hệ cậu không tin và chối bỏ chuyện cổ tích từ quá lâu rồi.

Thế nhưng, một hôm, mẹ Hằng đi vắng. Hằng đang nằm một mình trong nhà bỗng nghe mưa rơi trên mái. Hằng chống gậy lần

ra cửa, và đứng giữa sân. Nàng không ngửa mặt lên trời đón mưa như mọi lần. Hy vọng đã hết, chẳng qua chỉ là thói quen mà thôi.

Bỗng có một bàn chân nhẹ nhàng bước tới. Và có tiếng nói trầm trầm ngọt ngào cất lên:

- Vào đi Hằng ơi. Mưa đã nặng hạt rồi đấy.

Hằng giật nảy người. Nàng vừa nghe tiếng của người đàn ông thiên thần, nàng lật bật:

- Có phải anh đấy không? Có phải anh đến để hôn vào môi em rồi mang em đi không?

Người đàn ông không nói gì. Hằng cuống quýt quờ tay, nắm được một bàn tay cũng đang đưa ra, dất nàng trở lại thêm. Hằng sợ hãi nắm chặt lấy bàn tay ấy, không dám buông ra, sợ người đàn ông ấy bay đi:

- Anh đừng đi một mình, hãy hôn em rồi mang em đi. Để em được chết xa nơi này.

Bàn tay ấy vẫn để yên trong tay Hằng. Và trong im lặng, Hằng cảm thấy rất rõ một bàn tay sẽ sàng đặt lên má nàng. Rồi bàn tay trong tay nàng khẽ khàng rút ra. Hai bàn tay đàn ông nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, và trên đôi môi nàng có cảm giác nóng bỏng của một nụ hôn. Hằng nhắm mắt xuống. Vậy là người đàn ông thiên thần đã đến.

Hằng thở nguyền, và nàng sắp chết. Nàng sẽ chết trước khi người đàn ông ấy kịp bỏ lại nàng bên vệ đường bụi bặm. Môi nàng nở một nụ cười sung sướng siêu thoát.

Người đàn ông đó nói thì thầm bên tai:

- Hằng ơi! Em đừng đi! Chúng ta có cần phải đi đâu! Nhà em ở đây, và nhà anh cũng ở đây cơ mà.

Bàn tay ấy diu Hằng lên giường, đắp chăn cho nàng xong, liền vội vã quay gót.

- Tất cả những cái đó nghĩ là thế nào? Liệu rồi sẽ được bao lâu đây? Cậu đang giết con gái người ta hay cậu đang cứu nó đây? Rồi cậu lại chỉ gây ra đủ trò rắc rối mà thôi.

Người em trai không trả lời. Cậu cũng chẳng biết tại sao mình lại làm như thế. Và điều đó sẽ kéo dài được bao lâu. Nhưng cậu chỉ biết rằng, khi đặt chiếc hôn lên môi người con gái mù loà ấy, cậu có cảm giác hoàn toàn thoát ly nhục thể, khác với những chiếc hôn trước đây mà cậu đã từng đặt lên môi những cô gái sành sỏi trong đám ăn chơi. Và khi nàng lả đi trong tay cậu, cậu bỗng có cảm giác muốn đem lồng ngực rộng của mình ra che chở cho nàng. Một cảm giác hoàn toàn mới dấy lên trong lòng cậu, mà trước đó cậu chưa hề biết đến.

Cậu không biết mình sẽ an ủi cô gái mù loà được bao lâu. Và điều đó, sẽ làm cho nàng thêm sung sướng hay thêm bất hạnh. Nhưng cậu thầm cảm ơn nàng.

Bởi vì, trên làn môi ấy, chính trên làn môi đồng trinh nhạt màu ấy, cậu đã được ném trái “Cái hôn của chúa ban cho loài người”.